

[Poulsgaard]

det var modigt gjort, dengang ministeren gik ind og kæmpede lidt for eliten; at det så faldt ud, som jeg ikke havde ønsket det, med statsmidler, det er en anden side af sagen, men i hvert fald: at ministeren turde tage eliteidrætten i forsvar, det var modigt gjort.

Det er rigtigt, som det jo er sagt, at vi har brug for den brede idræt, og det er dejligt, at så mange danske dyrker en eller anden form for idræt; det kan vi alle sammen blive enige om. Jeg er ikke enig med fru Ingerlise Koefoed, der beklager, at kun 51 pct. er organiserede. Vi skal ikke have fagforeningspolitik ind i dette. Det, det gælder om, er simpelt hen, at folk får lov til at dyrke idræt.

Derimod kan man nok blive en lille smule betænkelig ved hr. Ole Vig Jensens tale, hvis jeg forstod den ret, for så var det, ligesom om der skulle til at være en lederuddannelse, måske en aflønning. Hvorfor nu det? Det frivillige arbejde i idrætsforeningerne er da gået glimrende. Vi har faciliteter stillet til rådighed. Jeg tror ikke, det er den vej, vi skal, at bruge flere penge dér. Men det var måske heller ikke det, hr. Ole Vig Jensen mente.

Sluttelig skal jeg sige, at vi ingenting har imod, at udvalget bliver nedsat, og vi håber, det kommer med nogle ideer, der kan gavne bredden i dansk idræt.

Nør Christensen (CD):

Jeg vil gerne starte med at takke kulturministeren for redegørelsen om breddeidrætten. Det glæder CD, at vi har fået en kulturminister, der betragter idrætten som en ligeværdig del af kulturlivet, og som derfor bruger en stor del af sin arbejdskraft netop på dette område. Det er således heller ikke et tilfælde, at det netop er vor nuværende kulturminister, der afgav redegørelsen om eliteidrætten sidste år, og som fik lovforslaget om den gennemført med et meget bredt flertal i folketinget. Og det er nu helt naturligt, at det er samme minister, som kommer med redegørelsen om breddeidrætten, en redegørelse, som CD også anser for at være særdeles væsentlig.

Fritidssamfundet er jo blevet nævnt mange gange i den offentlige debat, og det er efterhånden nævnt så mange gange, at det virker som en floksel. Dette ændrer imidlertid ikke ved den kendsgerning, at vi i løbet af en kor-

tere årrække får langt mere fritid til rådighed. CD har i adskillige år fastholdt, at man ikke kunne komme arbejdsløsheden til livs uden en arbejdsfordeling, og at vi alle kommer til at gå ned i arbejdstid. Inden for de næste 15-20 år ser vi måske arbejdstider helt nede på 20 timer om ugen. En sådan nedgang i arbejdstid efterlader naturligvis et behov for aktiviteter i fritiden. Ikke sådan at forstå, at befolkningen skal påtvinges aktivitetstilbud, som den så mere eller mindre frivilligt skal følge, men der skal stå en række muligheder åbne, der kan være alternativer til f.eks. videospil og TV-kanaler.

Den kommende tids teknologiske udvikling kommer til at trække i samme retning, og vi kender vel alle Orwells skræmmebilleder fra et koldt og upersonligt teknokratisk samfund, hvor alle sidder ved deres lille skærm og overvåges af andre skærme.

I CD tror vi ikke, dette er et realistisk billede af fremtiden, og det er så sandelig heller ikke et ønskeligt billede. Vi tror, at behovet for menneskelig kontakt, for samvær og for fælles oplevelser vil stige voldsomt. En sådan udvikling må stille krav til den generelle kulturpolitik; det må bl.a. betyde større vækst i det lokale kulturtilbud. Vi tror i CD, at den gamle forsamlingshustanke dukker op igen, vel i en moderniseret udgave, og bliver et vigtigt alternativ til de elektroniske medier, og det må være et af målene at få mennesker lokket væk fra TV-kanaler døgnet rundt og få dem i gang selv.

Her spiller idrætten en vigtig rolle, ja måske den allervigtigste. Eliteidrætten vil have en høj generel underholdningsværdi, samtidig med at toppræstationerne kan inspirere mange til selv at gå i gang. Det er muligvis rigtigt, som idrætten påpeger, at tilgangen til specielle idrætsgrene baseret på store begivenheder som landskampsejre, verdensmesterskaber o.lign. ikke er så stabil som en gradvis tilgang, altså princippet om, at hvad der kommer let, går let; men det ændrer dog intet ved, at de pågældende elitepræstationer får sat nogle mennesker i gang, og vælger man den forkerte sportsgren første gang, så kunne man jo vælge rigtigt anden gang eller måske tredje gang.

Vi tror altså, at eliteidrætten har stor betydning også for den brede idræt, men lige så stor betydning har den modsatte sammenhæng naturligvis. Uden bredde, ingen elite.